

nok den mindst ringe løsning, og den må man jo ofte her i livet foretrække. Som bekendt er det bedste ikke så sjældent det godes fjende.

Jeg kan da godt forstå betænelighederne for retssikkerheden i Danmark, for retsopfattelsen. Jeg tror, hr. Brusgaard talte om Per og Poul og så de andre beboere i Danmark, som ikke må det samme. Og det er da bekymrende. Hvor går grænsen for, at når noget er gjort længe nok, ofte nok, kraftigt nok, så kan man få det lovliggjort? Kunne det en dag gå så galt, at man fik Ri-Bus-arealet i Esbjerg erklæret som undtagelseszone, hvor man godt må smadre busser og overfalde mennesker med ukvemsord, bare fordi det måske sker længe nok, og det allerede er for længe, det er sket? Sådan vil det sikkert ikke gå.

Til bekymringen for, hvad Per og Poul så skal sige, hører der dog et men, en tilføjelse. De, der vil identificere sig med samme opfattelse og med en praksis som beboerne af denne lejr, burde så have samme ret, men det gælder jo hverken hr. Brusgaard eller fru Hanne Severinsen eller mig selv, at vi vil identificere os med disse mennesker. Hvis billederne ikke lyver, og det tror jeg ikke de gør i dette tilfælde – jeg har det altså kun fra billedstrimlerne i fjernsynet – så ser der uhumsk, væmmeligt, modbydeligt ud.

Så vil jeg sige til alle skeptikerne, at, efter at jeg har erklæret, at jeg kan forstå deres skepsis og deres frygt for visse overordnede principper, så gælder det altså kun for mennesker, der nu lægger den slags livsmåde til grund, og det gør nioghalvfems komma en hel masse danskere ikke. Derfor deler jeg ikke helt frygten for, selv om jeg som sagt forstår den, at det skal brede sig som en steppebrand, og at det skal smadre retsbevidstheden her i landet.

Det er CD's standpunkt.

Jeg vil gerne have lov at tilføje, at jeg synes, at nogle ordførere på det seneste har været alt for hårde ved Venstre. Under forrige dagsordenspunkt, hvor jeg også var CD's ordfører, talte jeg om, at aftalebrud og løftebrud ikke er noget, der specielt kendetegner politikere eller folketingsmedlemmer. Jeg mener ikke, det bliver nemt at påvise, at partiet Venstre eller Venstres folketingsgruppe har svigtet eller er svinget om på en ubehagelig eller en ikke rimelig måde. Jeg synes, det er alt for hård en kritik, og den udspringer måske nok lidt af, at de, der udstøder den, alligevel også har en eller anden lille orm, der gnaver et eller andet sted i organismen, og det har jeg fuld forståelse for.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg vil gerne sige tak for de indlæg, vi har hørt her i dag, og tak for debatten. Jeg tror, at debatten til overmål har demonstreret, at der er ikke nogen nem løsning i denne sag, og jeg kan roligt sige, at såvel mine forgængere som jeg selv og navnlig de medarbejdere, der har arbejdet for skiftende miljøministre, har vendt samtlige sten, der findes på den mark, for at finde en løsning på problemerne. Og først efter at man har undersøgt alle muligheder inden for den eksisterende lovgivning, griber man nu til det middel, der hedder at bruge lovgivningsmagten til at skabe hjemmel til, at man kan få løst problemerne.

Da hr. Grove – tydeligt uforberedt, men meget behjertet, synes jeg – prøvede at skitsere, hvad han kunne forestille sig der skulle ske, var min instinktive reaktion den, at så er han jo nødt til at stemme for loven, for alt det, han talte om dér, ville ikke kunne lade sig gøre, medmindre loven er vedtaget; det, han skitserede, kan ikke lade sig gøre inden for den eksisterende lovgivnings rammer. Vi er nødt til at have en hjemmel for at finde en særlig løsning på det.

Der er i øvrigt en række fortilfælde, hvor Folketinget har stået i en tilsvarende situation, hvor man også har grebet til lovgivning, hvad der også kan redegøres for over for udvalget.

Jeg skal meget gerne komme tilbage til hr. Brusgaards spørgsmål under behandlingen i udvalget, men jeg vil dog gerne svare på ét af hans spørgsmål allerede nu, og det er, hvor han siger, at der er en frist i loven, inden for hvilken man skal ansøge om at kunne udøve rettighederne i henhold til loven. Så spørger hr. Brusgaard: Hvad nu hvis man ikke ansøger? Ja, så træder loven ikke i kraft. Altså dertil er svaret helt klart. Og der er derfor selvfølgelig en stramning, for vi lægger afgørende vægt på at ansvarliggøre lejrens beboere og Det Ny Samfund for at finde en rimelig løsning på problemet.

Jeg siger endnu en gang tak for debatten. Jeg håber, at vi får en afklaring på situationen i forhold til det lokale samfund i morgen, og at vi i øvrigt kan få et godt og fordrageligt arbejde i folketingsudvalget.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Ministeren nævnte, at alle sten var vendt, og det tror jeg sådan set også de er, men der er jo altså mange sten her i livet. Jeg vil ikke til at vende